

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094388224/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

var et lille bitte væsen, der boede under skallen, et lille dyr under en klokke. Jeg har tumlet om mellem tankeskyer. Men det varede ikke ved. Der foregik noget oppe under kraniet. Min hjerne fortættede sig og begyndte at falde ned, jeg mærkede tydelig, den faldt i store, bløde, varme klatter, og det lettede.

Nu er det blevet mere klart, et gråt skarpt lys. Men det er besynderligt, at alt, hvad jeg ser, støder lige op til mig; jeg tør næsten ikke gå for skyerne; de er næppe en tomme over min hattepul, og jeg må dukke mig ned for ikke at få hovedet ind i disse økale, magne klumper.

Andre mennesker er gerne uhyre langt borte, og alligevel løber jeg hvert øjeblik lige på dem, jeg kan ikke længere klare mig i verden.

Værst var det dog en dag, da jeg i uheldig kom hast for ud af min dør og jog hovedet lige ind i solen. Jeg styrede forfærdet ind igen; mine øjne var fulde af ild, min hjerne var som en flammende esse; jeg vilde gemme mig i mit værelse, men fra vinduerne vækkede solen ind; jeg rullede alle gardinerne ned, men så stod der smalle lysstråler ind som glødende knive, der var endnu frygteligere end det fulde lys, og da jeg gemte mig i kælderen, så sprudede det dybeste mørke ild, uudholdelige lysalle borede sig ind i mine øjne. Derfor holdt jeg mig borte fra dagslyset og borte fra solen, som nu osse er blevet min fjende. Men senere er det blevet mere gråt, og jeg kan igen gå ud.

Og så opdagede jeg mig selv. Jeg så mig lste ængselig af sted på mine tynde, skæve og væklende ben, mens jeg med mine kolde, skælvende hænder tørrede sveden af min stakkels rynkede punde, og kørte suk udgik fra mit indfaldne bryst.

Men det er dog glet andre mennesker værre i det almindelige forfald: de er reducerede til rene brudstykker. Hver dag kommer jeg forbi en vis bunke skidt, hvorfra jeg hører en liderlig latter; ham kender jeg, jeg ser ham ikke, hører kun grinet og kender ham på det – mer er der ikke igen af ham. Eller jeg støder på en arrig udsækkelsestemme, der regelmæssig slår klik, hver gang den når til en bestemt højde; det er en gammel bekendt. I merkningen kan der undertiden komme et par sjøne, der flygtig ser op på

mig, liksom bedende, men som så hurtigt vender sig andre steder hen. Mangfoldige gange om dagen slår der mig en mundfuld stinkluft i møde, svarende til et større antal af mine bekendte, men her kan jeg ikke med synderlig bestenubed skælné mellem de enkelte; det er min eneste omgang med dem: jeg får dem ind gennem næsen, intet videre.

Fra et sted hører jeg en mængde træskotrin buldre om i vild energi; hun hade osse en halv snes børn, husker jeg; af og til kan enkelte barneskrig akkompagnere de flittige træsko. Og der er dovne trin, flyvende, begejstrede trin, livstræt slæbende trin, drømmende, usikre og klodsede trin, afmålte, retskafne trin, lette, springende, levelystne trin – de nærmer og fjerner sig omkring mig, jeg kender dem alle, men ingen sier noget mer. Af andré, mer intime bekendte får jeg endnu håndtryk, omfattende, bløde, højtidelige tryk, faste, rykkende, imodekommende tryk og klamme, ufølsomme tryk som et tag i en død torsehalé – mer har jeg ikke med dem at gøre.

Vi svinder hen; mig er der endnu mest igen af, skönt: er dette mit legeme? Er jeg ikke død og min sjél sat som en snyltegast på en anden? Blir jeg ikke slæbt omkring på en anden, hvis sansen og tænken jeg med undren og uforståelse tar del i?

Det må være så, ti der er et hul, der er et manglende led –

Jeg er død, dér er det manglende led!

Hu, nu er alting tåge og sol; jeg har kun mig selv at se på: en elendig, indskrumpet mandling, der sjokker op ad uhyre lange bakker gennem gråt snavs bane for at komme op på bakken og stå stille i snavs og spejle efter, om der skulde være noget værd at se bag ved den: dér er snavs. Jeg humper altid omkring på mine væmmelige krumme skeletben; jeg ved ikke, hvad det er, jeg leder efter, men noget må jeg ha tabt; jeg skal altid op på bakker for at stirre ned på den anden side af dem med mine rindende øjne, og ingenting er der at se, men dér er endnu et håb, nej intet håb, men så er der da i alt fald en vis spænding i, at der er bakker til,